

Műszakos járat

Holhos Fanni

Eső jött, de majd elmúlik az is, ilyenkor kicsit füledtebb a levegő, csak úgy zsong az ember feje. Mint az éjszakai hőség, amikor állsz a közvilágítás keresztútjében, és nem hiszed el, hogy éjszaka van. Az ég koromsötét, de a meleg, a forróság, ahogy a szellő sem rebben, valahogy hátborzongató.

Szitált még, de a söfőr azért csak kiszállt, elszívta azt az utolsó szálát. Állt ott egy darabig, mélyeket lélegzett a gázolajjal keveredett esőszagból, na még egy óra, aztán jönnek a műszakosok, gondolta és végigpillantott az unalomig ismert tájon.

Buszozott már fiatal korától kezdve, letöltött vagy negyven évet a társaságnál, a faluban is ismerte mindenki, ide házasodott. De annak is vége lett egyszer.

Így hát a buszosnak nem sok mindennel kellett foglalkoznia, csak a csengő, az az átkozott, istenverte csengő, ahogy emlegetni szokta. Azt a bizonyos csengőt

még annak idején szerelték be a buszba, amikor kijöttek az új törvények a balesetvédelemről. De a hangja egyszerűen borzalmas volt.

A világból ki tudott volna szaladni, ha meghallotta, olyan érzés futott át rajta, mint amikor összecsikordul az ember foga, vagy megcsúszik a villa a tányéron. Szívből utálta azt a csengőt. Volt, hogy nem zavarta annyira, de máskor olyannyira feldühödött, hogy ököllel rontott neki a szerkezetnek. Már az első héten megpróbálta szétszerelni, de lehetetlen volt, valahol mélyen rejtőzött a kapcsolótábla alatt.

Akárhogyan verte elkeseredettségében, a csengő nem halkult, nem váltott hangszínt, csak csengett rendíthetetlenül, mintha őt akarná bosszantani, minden ajtócsukásnál.

A buszos nem szokott jegyet váltatni az utasokkal, de minnek is, hiszen alig voltak. A falubelieket meg ismerte, az özvegyeket is, temetőnapon, kardvirággal felfegyverkezve. Ellenőr meg nem jár ezen a vonalon, ha meg igen, úgymond szólnak a társaságtól. Így hát legtöbbször ingyen utaztat, van, aki csak int neki, és már száll is fel.

Az az én bajom, hogy olyan jó ember vagyok, szokta mondani. Megesik a szívem ezeken a mihasznákon. Ennie nincs mit a legtöbbjének, és én még vetessem meg vele a buszjegyet drága pénzért?

Szeretem a munkám, a gázolajszagot, meg a hajnali járatot, olyankor nincs senki, sőt általában senki sincsen és tudok aludni egy-egy órát az ülések között. Néha a csengőről álmodok, az ébreszt, hogy csak cseng, cseng a fejemben, mintha valaki üvöltene. Foglalkozási ártalom, mondja, ha valaki odafigyel. Az az igazság, hogy engem az isten is

buszsofőrnek teremtett, meg is halnék, ha itt kellene hagynom, meg bizony, úgy higgye el...

És mondaná, mondaná tovább, de akkor már arra se emlékszik, hogy kihez beszél igazából, és tudja, hogy valami várja, talán a műszakos járat, vagy valami, valaki más a múltból, mindegy is, még ezt az utolsó szálát azért elszívja.

Aztán egy nap behívták a társaságtól, leültették, kávéval kínálták és óvatosan beszéltek vele, mint a gyerekekhez szokás. Papoltak neki valamit a leépítésekről és arról, hogy mekkora a válság, az egész társaság csak a megszorításokkal tud fennmaradni. Kérdőre vonták, hogy hogy lehet az, hogy hónapok óta üres a járata, nem vette észre, hogy senki nem utazik vele? Aztán közölték vele, hogy elbocsátják.

De ő az egész beszélgetés alatt csak arra gondolt, hogy ha tovább szövegelnek, akkor bizony ő lekési a hathúszast, pedig az majdnem a műszakos, olyankor sokan szoktak lenni.

Mikor végre kiengedték már negyed múlt, sietett is, a szél belekapott a sötétkék egyenruhájába és ő felnézett az égre. Biztos eső jön, gondolta, de majd elmúlik az is.

Felkapaszkodott a vezetőfülkébe, beindította a motort, fűtött egy kicsit és lemosta a szélvédőt. Még hogy leépítések, morogta a bajusza alatt, aztán ránézett az órájára. Hat óra huszonöt volt, a megállóban nem állt senki.

Még az utolsó szál befér, de a keze remegett és erős szívdobogást kapott. Az elmúlásra gondolt és arra, hogy holnap biz' isten szétszereli azt a csengőt, valahogy megtalálja a módját. Mert ha még egyszer meghallja azt a hangot, azt az ördögi csörömpölést, akkor megőrül.

Na, dologra, gondolta, majd becsukta az ajtókat. És akkor megszólalt a csengő.